

Sygn. akt AKz 722/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **B. G. (G.)**

podejrzanego o popełnienie przestępstw z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

zażalenia wniesionego przez podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 czerwca 2020 roku, sygn. akt V Kp 402/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 19 czerwca 2020 roku, sygn. akt V Kp 402/20, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k., przedłużył do dnia 22 września 2020 roku, do godz. 4:50, stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego B. G., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 28 marca 2020 roku, sygn. akt VII Kp 86/20.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł podejrzany B. G., domagając się uchylenia stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie podejrzanego B. G. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach słusznie uznał, że wobec podejrzanego B. G. na obecnym etapie postępowania przygotowawczego aktualne pozostają zarówno przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki szczególne zawarte w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

Na wstępie należy zaznaczyć, że sąd I instancji prawidłowo wskazał okoliczności przemawiające za istnieniem ogólnej, materialnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, o której mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k. Na występowanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów wskazują dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności w sposób przykładowy zaprezentowane w treści zaskarżonego postanowienia. Istnienie duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw nie przesądza o jego sprawstwie i winie, albowiem ustalenia te należą do sądu na etapie wyrokowania w

sprawie. Sąd przy stosowaniu środków zapobiegawczych nie dokonuje kompleksowej oceny materiału dowodowego, bowiem ta należy do sądu meriti, o ile wniesiony zostanie akt oskarżenia. Nadto przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia prowadzi do wniosku, że realia niniejszej sprawy uzasadniają konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego.

Aktualna pozostaje wciąż także przesłanka określona w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc obawa, że podejrzany może nakłaniać do składania fałszywych zeznań albo w inny bezprawny sposób utrudniać postępowanie. Słusznie podniósł sąd I instancji, iż w przypadku przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w przypadku przypisania podejrzanemu sprawstwa i winy, niewątpliwie musiał on działać z innymi osobami. Nadto materiał dowodowy opiera się także o osobowe źródła dowodowe. Nie można więc wykluczyć, że w warunkach wolnościowych B. G. mógłby podjąć próby kontaktowania się z tymi osobami celem wpłynięcia na treść ich zeznań. Nadto sąd odwoławczy dostrzega, że podejrzany nie przejawiał zachowań, mających na celu utrudnianie niniejszego postępowania, to jednak należy wskazać, że dla przyjęcia obawy matactwa procesowego nie jest konieczne, aby podjął on już konkretne zachowania utrudniające to postępowanie. Tymczasowego aresztowania nie stosuje się za to, że podejrzany wcześniej postępowanie utrudniał, ale stosuje się je dlatego, aby nie miał on szansy podjęcia takich zachowań, to jest aby takim jego zachowaniom zapobiec (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 grudnia 2015 roku, sygn. akt II AKz 479/15, KZS 2016/2/45).

Analiza niniejszej sprawy prowadzi również do wniosku, iż zaistniała też szczególna przesłanka uzasadniająca konieczność dalszego stosowania względem podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Zgodnie z powszechnie akceptowanym orzecznictwem przesłanka ta stanowi wraz z przesłanką ogólną z art. 249 § 1 k.p.k. podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wówczas, gdy zarzucony podejrzanemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat i jednocześnie wymierzenie w danym konkretnym przypadku surowej kary jest realne. B. G. stoi pod zarzutem popełnienia kilku przestępstw, między innymi, zbrodni z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 55 ust. 3 tej samej ustawy, które zagrożone są surowymi karą w rozumieniu powołanego przepisu. Biorąc pod uwagę także okoliczności przedmiotowe, w tym bardzo wysoki stopień ich społecznej szkodliwości, obrót znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, stwierdzić należy, że w przypadku potwierdzenia jego sprawstwa i winy, w pełni realnym jest wymierzenie mu surowej kary pozbawienia wolności. Nadto w orzecznictwie funkcjonuje pogląd, że groźba surowej kary rodzi domniemanie prawne, iż podejrzany może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na to, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, że podejrzany podejmował w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3.11.2011 r., sygn. akt II AKz 708/11, LEX nr 1102946, KZS 2012/1/73, Prok.i Pr.-wkł. 2012/4/3).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala przyjąć, że w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania przemawiają szczególne okoliczności, o których mowa w art. 263 § 2 k.p.k. Konieczność przeprowadzenia kolejnych czynności procesowych zaplanowanych przez prokuratora należy zaliczyć do kategorii owych „szczególnych okoliczności”, które uniemożliwiły zakończenie postępowania w sprawie w podstawowym terminie określonym w art. 263 § 1 k.p.k. i uzasadniają jego przedłużenie.

W konsekwencji uznać więc trzeba, że obecny etap postępowania przygotowawczego prawidłowo może zabezpieczyć jedynie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania. W świetle przyjętych obaw i ich nasilenia, uwzględniając też zagrożenie dla prawidłowego przebiegu śledztwa i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania środków zapobiegawczych o charakterze izolacyjnym, tylko najsurowszy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób prawidłowy zabezpieczy przebieg tego postępowania, a środki o charakterze wolnościowym, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie będą dawać takiej gwarancji.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł także okoliczności skutkujących koniecznością odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania względem podejrzanego wymienionych w art. 259 k.p.k. We wniesionym zażaleniu B. G. wskazał co prawda na problem natury psychicznej, trudności emocjonalne związane z rozstaniem z dziewczyną

i rodziną spowodowane jego pobytem w jednostce penitencjarnej, czy też podjęte leczenie z powodu depresji, niemniej okoliczności te nie uzasadniają odstąpienia od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie wobec podejrzanego będzie wydana uzupełniająca opinia sądowno – psychiatryczna po przedłożeniu dokumentacji dotyczącej jego dotychczasowego leczenia. Nadto w warunkach aresztu śledczego może on uzyskać pomoc psychologa lub lekarza psychiatry, a jak wynika z treści zażalenia, taka pomoc została mu udzielona dwukrotnie, jak również wdrożono odpowiednią farmakoterapię. Niezadowolenie podejrzanego ze świadczonej w zakładzie karnym opieki medycznej nie jest wystarczające dla decyzji o uchyleniu stosowania tymczasowego aresztowania.

Z tych też względów należało orzec, jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia powiadomić podejrzanego z pouczeniem o prawomocności oraz jego obrońcę,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 14 lipca 2020 roku